

[Energiministeren]

forsyningsikkerhed dumpende ned fra himlen, for nu at blive i terminologien med den hellige kollektivismes navn, hvis vi siger nej til at gennemføre projektet sådan, som folketinget vedtog det.

Hvis vi lod os begrænse til at gennemføre projektet med at føre i land og køre det ned til kontinentet osv., som er blevet anbefalet af nogle, heldigvis ikke så mange, vil det medføre udgifter til etablering af et transmissionsnet omfattende søledningen og transmissionsledningerne til den dansk-tyske grænse på 2 mia kr. Jeg kan ikke på stående fod sige, om det også omfatter det behandlingsanlæg i land, som skal rense gassen, eller om det vil komme herudover, men det er altså størrelsesordenen.

En videreførelse af transmissionsledningerne til Dragør, således som vi skal af hensyn til forpligtelsen over for Sverige, ville koste yderligere ca. 1 mia kr. Så er det her forudsat, at man ikke behøver at etablere et lager til belastningsudjævning i forbindelse med disse leverancer; et sådant lager ville koste omkring 900 mill. kr. oven i disse to tal.

Det samlede niveau for udgifterne til naturgasnettet i dets helhed som planlagt er ca. 7,3 mia 1980-kroner, så selv under det, vi var minimalt forpligtede til at skulle gøre, hvis vi satsede på det, man kunne kalde den enkle eksportløsning, var det alligevel en ganske væsentlig del – omkring halvdelen – af det, vi alligevel skal lave for at lave det store.

Yderligere er økonomien i det, at naturgassen i det planlagte, der, som jeg har sagt, ser pænt og holdbart ud, forventes at erstatte omkring 30 mill. t gasolie og ca. 25 mill. t fuelolie i perioden frem til år 2005. Det er den olie, vi undgår at skulle importere ved at bruge gassen sådan som planlagt. Baseret på priserne de sidste par kvartaler på Rotterdammarkedet kan værdien af den olie gøres op til omkring 75 mia kr. Det betyder rent faktisk, at der selv med afholdelsen af investeringerne i det, vi lægger op til, vil være en væsentlig besparelse ved at gennemføre det, vi laver, fordi vi ellers skulle ud at købe olien. Det er det synspunkt, der er gået en klap ned for en gang imellem, når man har set nogle af de mere markante regnestykker flyve gennem rummet.

Jeg mener, at dette også illustrerer, at der ikke er behov for den dagsorden, fru Annelise Gotfredsen foreslog.

Hr. Arne Christiansen henviste til forlydender om tilløb til en for stram anvendelse af varmforsyningsloven. Dertil vil jeg sige, at meget af det, vi kommer til at diskutere løbende, er baseret på, at der også ude omkring i hver eneste kommune naturligt er en diskussion om, hvad der er det rigtige at gøre. Det vil sige, at energistyrelsen – og det gælder i øvrigt også amterne, som regionplanlægningsmæssigt har et ord at skulle have sagt i hele processen – samt kommunerne selv er i en sådan løbende diskussion, hvor der er mange meninger, også lokalt, om alle tingene. Jeg er enig i, at vi ikke skal være for strenge. Det, der udstedes med hensyn til planlægningen, hedder godt nok direktiver, men det er ikke direktiver i den forstand, at man siger sådan og sådan og sådan, punktum. De angiver det grundlag, på hvilket planlægningsarbejdet skal færdiggøres i kommunerne; også de kommunale varmeplaner skal i henhold til loven godkendes centralt. Men dette her har jo til syvende og sidst at gøre med nogle projekter, der ifølge sagens natur skal hænge sammen. Det gælder ikke kun naturgasprojektet, men også de andre kollektive varmforsyningsprojekter, at de er bundet til rør, der gerne skal hænge sammen. Man kan ikke springe en by over, der ligger mellem to byer osv.; rørene skal hænge sammen.

Hr. Arne Christiansen spurgte også, om der var mulighed for at få belyst udviklingen med hensyn til tal, og spurgte, om vi eventuelt kunne regne os frem til, hvad vi skulle betale for at få sikret forsyningen i en 25 års periode til det, som fase I af projektet dækker. Jeg mener, at jeg med det, jeg lige har nævnt, på en kortfattet, men til gengæld også korrekt måde har givet størrelsesordenen og proportionerne i denne sag. Jeg kan føje til, at når netop den almindelige udvikling i gaspriserne rundt om os, således som vi kan se af de kontrakter, der bliver lavet, illustrerer, at man rundt omkring er parat til at betale mere end hidtil for gassen for at slippe for afhængigheden af olien, skal vi her i Danmark være glade for, at vi har en mulighed for at realisere det valg. Det er sådan set det grundlæggende.